

עָזָרִי מֵעַם הַשֵּׁם עֹשֶׂה שְׁמִים וְאֶרְץ

דָּרָר חֲקָק לִיְשָׁרְאָל

מִנְקָד

הַט הַיּוֹמִי

פָּרִישָׁת שְׁלָחָן

מִתְהַנֵּא חָאָלְקִי

רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי זֶעֲמָה

מִבָּאָר בְּלֶשׁוֹן הַקָּדָש
עִם פִּרוֹשָׁה קָל נְחַמֵּד לְמַעַן יְרוּזָה הַלּוּמָד בָּו

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרִשּׁוֹת יוֹם בְּיוֹמוֹ

בְּרִכּוֹת סְפָרוֹת בְּלִבְדֵּן תִּזְפָּה לְהִיּוֹת בָּנֵן
עוֹלָם הַבָּא

יָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעָל הַזָּר הַעוֹלָם"
חוּשׁ תִּמְנוֹת תְּשׁוּעָה לְפָ"ק
עוֹהָק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵב"א

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חיק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חיק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עיניהם למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תגונך

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בניאו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "גנור שלום" (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למועד הזיהר

(קבלה מהאריז"ל)

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אֶב הַרְחָמִים וְהַסְלִיחָות. מְזֻדִים
אֱנֹהָנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקָדָה וּבְהַשְׁתְּחוּיה,
שְׁקָרְבָּתֵנוּ לְתוֹרַתךְ וּלְעַבְדָתךְ עֲבוֹדַת הַקָּדָשׁ, וַיְנַתֵּת לנוּ חָלֵק בְּסֹדוֹת
תוֹרַתךְ הַקָּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ, מָה חִינּוּ, אֲשֶׁר עֲשֵׂית עָמָנוּ חֶסֶד גָּדוֹל
כֹּזה. עַל־כֵן אֱנֹהָנוּ מִפְּלִילִים תְּחִנּוּגִין לְפָנֶיךָ, שְׁתִמְחֹלֶל, וְתִסְלֶל, לְכָל
חַטָּאתֵינוּ וְעַזְוֹנוֹתֵינוּ, וְאֶל יְהִי עַזְוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶיךָ.

וּבְכָן יְהִי רְצׁוֹן מִלְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתִבְגֹּנוּ לְבַבֵּינוּ
לִירָאָתָה וְאַהֲבָתָה, וַתִּקְשִׁיב אַזְנֵיךָ לְדִבְרֵינוּ אֱלֹהָה, וְתִפְתַּח
לְבַבֵּינוּ הַעֲרֵל בְּסֹדוֹת תּוֹרַתךְ, וַיְהִי לְמַזְדָנוּ זֶה נְחַת רֹוח לְפָנֵי כִּסֵּא
כְּבָדָךְ בְּרִיחָנִיחָה. וַתִּאַצְּיל עַלְינּוּ אֹור מִקּוֹר נְשָׁמָתֵנוּ בְּכָל בְּחִינְתֵּינוּ,
וַשִּׁיטֵּנוֹצֵצָה נִיצּוֹצָה עַבְדִּיקָה הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִית דְּבָרִיךְ אֱלֹהָה
בְּעוֹלָם. וַיְצִוָּתֶם, וַיְצִוָּת אֲבוֹתֶם, וַיְצִוָּת תּוֹרַתְּכֶם, וַתִּמְימֹרְתֶּם, וַיִּקְרֹשְׁתֶּם,
יעַמֹּד לנוּ לְכָל נְפָשֵׁל בְּדִבְרִים אַלְזָה. וַיְזִכּוּתֶם תְּאֵיר עַיִינֵינוּ בָּמָה שָׁאנוּ
לוּמָדִים. כַּמְאָמָר נְعִים זָמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עַיִינִי וְאַבִּיטָה נְפָלָאות
מִתּוֹרַתְךָ". יְהִי לְרָצֹן אָמָרִי פִי וְהַגִּזּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צְוָרִי וְגֹאָלִי. פִי יְיָ
יְגַנֵּחַ כִּמְהַמְּה מִפְּיו דִעַת וְתִבְגָּנָה:

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּנוּ רְחַמְּנוּ טֻוב וִמְּטוּב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצֹונָה. בְּנָה בִּיתָךְ כְּבַתְחָלָה וְכֹזֶן מַקְדְּשָׁךְ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבִנְיָנוֹ
וְשְׁמַחָנוּ בְּתַקְנוֹנוֹ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִים לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאת הָאָרֶץ דְּעָה אֲתָה ה' לִירָא
וְלֹאָהָבָה אֶת שְׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמַן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כָּל אַחֲד וְאַחֲד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלַחֲלָק הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֲלֵפִים וּרְבּוֹא רְבּוֹת. וְכָל הַמְּזֹבֶה אֶת
הַרְבִּים זֹבֶה לְבָנִים צְדִיקִים וְלַכְל הַהְבָּחוֹת הַרְשָׁבִי זַעַ"א
הַצְדִיק אֵינוֹ נוֹתֵן שָׁנה לְעַיְנֵיו בַּיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִיחָה הַרְשָׁעִים וּמִבְיאָם
שִׁישּׁוּבָו בְּתִשְׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אַיְלוֹ הַיּוֹ יְזָדָעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחְזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הַיּוֹ
רְזָדְפִים אַחֲרֵיו תָּמִיד בְּמִזְרָח שְׁרוֹדָף אַחֲרֵי פָסָף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשׁת
תרומָה קכח – קכט).

מִצְוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵּי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעֵט הַפּוֹה
שְׁפָקוּדִים אַוְתָה, הַפּוֹה מִצְוָה זוֹ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָת וּמִצְפָּה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְהֵר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְוֹ' (זהר הקדוש פרשׁת תרומָה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כָּל מִצְוָה שָׁאַינְהָ לְהַזְרֵשׁ וְאַיִן מַי שִׁיבְקַשׁ אַוְתָה תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מִצְוָה, וּמִצְוָה שָׁאַינְהָ לְהַזְרֵשׁ רֹדְפִים רֹדֵף אַחֲרֵיהָ לְעַשְׂוָתָה, שְׁהַמִּצְוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמֶרֶת בְּפָמוֹ גְּרוּעָה אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְוֹ' (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בזוהר פרשת שלוח דף קנט ע"א

ידיעה ובחירה

ויבאו עד נחל אשכל וגוו. רבי יהודה פתח, (ישעה מב) כה אמר האל ה' בורא השמים וגוטיהם וגוו. כמה יש להם לבני אדם להסתכל בעבודת הקדוש ברוך הוא. כמה יש להם להסתכל בדברי תורה, שכל מי שמשתדל בתורה, כאלו מקריב כל קרבנות העולם לפני הקדוש ברוך הוא. ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא מכפר לו על כל חטאיו, ומתקנים לו כמה כסאות לעולם הבא.

רבי יהודה היה הולך בדרך, יחד עם רבי אבא. שאל אותו אמר, דבר אחד אני רוצה לשאל: כיון שידע הקדוש ברוך הוא שעתיד האדם לחתטא לפני ולגור עלי מיתה, מודיע בראו? שחרי התורה היתה אלף שנים עד שלא נברא העולם, כתוב בה בתורה, (במדבר יט) אדם כי ימות באهل. (שם ט) איש כי ימות. וימת. ויהי פלוני וימת. מה רצתה הקדוש ברוך הוא לאדם בעולם זה, שאפלו אם ישתדל בתורה יומם ולילה ימות, ואם

ויבאו עד נחל אשכל וגוו, (במדבר יג) רבי יהודה פתח, כה אמר האל יי' בזרא השמים וגוטיהם וגוו. כמה אית להו לבני נשא לאסתכל בפולחנא דקדשא בריך הוא, כמה אית להו לאסתכל במלוי אוריותא, הכל מאן דاشתדל באורייתא, באלו מקריב כל קורבין עלמא לкопמי קדשא בריך הוא. ולא עוד אלא דקדשא בריך הוא מבפר ליה על כל חובי, ומתקנין ליה כמה כורסיין לעלמא דאתה, (חסר).

רבי יהודה היה אויל בארכא בהרי רבי אבא, שאל ליה, אמר מלה חד בעינא לשאלא, כיון דידע קדשא בריך הוא דזמן בר נש למחטי קמיה, ולמנור עלייה מיתה, אמר ברא ליה. דהא אוריותא היה תרי אלףין שנין עד לא איברי עלמא. כתיב בה באורייתא, (במדבר יט) אדם כי ימות באهل. (במדבר כז) איש כי ימות. וימת. ויהי פלוני וימת. מי קבעי קדשא בריך הוא לבר נש בהאי עלמא, דאפיקלו אי אשתדל באורייתא יממא וליליא ימות, ואי לא אשתדל מה רצתה הקדוש ברוך הוא לאדם בעולם זה, שאפלו אם ישתדל בתורה יומם ולילה ימות, ואם

בָּאוֹרִיְתָא יָמוֹת, כֵּלָא בַּחֲדָר אֶרְחָא, בְּרַ פְּרִישׁוֹתָא
דְּהַהְיוֹא עַלְמָא, כִּמָּה דָּאַת אָמַר (קהלת ט) בְּטוֹב כְּחוֹטָא.

אמָר לֵיה, אָוֹרְחוֹי דְמָאָרָה, וְגַעֲרִי דְמָאָרָה, מַה
לְךָ לְמַטְרָה בְּהָgo. מַה דָּאַית לְךָ רְשָׁו
לְמַנְדָּע וְלְאַסְתְּפָלָא שְׁאֵיל, וְדִילִית לְךָ רְשָׁו לְמַנְדָּע,
בְּתִיב (קהלת ח) אֵל תַּתְנוּ אֶת פִּיךְ לְחַטְיאָא אֶת בְּשָׂרָה,
דְּאָוֹרְחוֹי דְקִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וִסְתְּרִין, גִּנְיוֹן עַלְאיָין,
דְּהַהְיוֹא סְתִים וְגַנְיוֹן לִית לֹן לְשָׁאָלָא. אָמָר לֵיה,
אי הַכִּי, הָא אָוֹרִיְתָא כֵּלָא סְתִים וְגַנְיוֹן, דְּהָא
הִיא שְׁמָא קְדִישָׁא עַלְאָה הִי, וּמְאָן דְמַתְעָסָק
בָּאוֹרִיְתָא כְּאֵלָו אַתְעָסָק בְּשִׁמְיָה קְדִישָׁא, וְאֵי
הַכִּי, לִית לֹן לְשָׁאָלָא וְלְאַסְתְּפָלָא.

אמָר לֵיה אָוֹרִיְתָא כֵּלָא סְתִים וְגַלְיָא, וִשְׁמִיָּה
קְדִישָׁא סְתִים וְגַלְיָא, וּבְתִיב (דברים ט)
הַגְּסֻתָּרוֹת לֵי' אֱלֹהֵינוּ וְהַגְּלֹלוֹת לְנוּ וְלְבָנֵינוּ,
הַגְּלֹלוֹת לְנוּ, דָאַית רְשָׁו לְשָׁאָלָא, וְלְעֵינָא
וְלְאַסְתְּפָלָא בְּהָgo וְלְמַנְדָּע בְּhgo. אָבָל הַגְּסֻתָּרוֹת לֵי'
אֱלֹהֵינוּ, דִילִיה אֵין, וְלִיה אַתְחֹזִין, דְמָאָן יְכִיל
לְמַנְדָּע וְלְאַתְדְּבָקָא דְעַתּוֹ סְתִימָא, וּבָל שְׁבִין
לְמַשָּׁאָל.

ולְהַתְּדַבֵּק בְּדַעַתּוֹ הַגְּסֻתָּרָת, וְכָל שְׁכַן לְשָׁאָל?

לֹא יִשְׂתַּדֵּל בְּתוֹרָה יָמוֹת, הַכָּל
בְּדַךְ אֶחָד, פְּרַט לְפְרִישׁוֹת
אָוֹתָו עַוְלָם, כְּמוֹ שְׁגָאָמֵר (קהלת ט)
בְּטוֹב כְּחוֹטָא.

אמָר לוֹ, הַרְכִּי רְבָנָה וְגִזְוֹת
רְבָנָה מַה לְךָ לְטַרְחָ בְּהָמָן מַה
שִׁישָׁ לְךָ רְשָׁוֹת לְדַעַת
וְלְהַסְתָּפֵל - שָׁאָל, וּמַה שְׁאֵין
לְךָ רְשָׁוֹת לְדַעַת - כתּוֹב (שם ח)
אֵל תַּתְנוּ אֶת פִּיךְ לְחַטְיאָא אֶת
בְּשָׂרָה, שְׁדָרְכִּי הַקְדּוֹשָׁ בְּרוּךְ
הִוא וִסְתְּרִיוֹ גְּנוּזִים עַלְיוֹנִים,
שַׁהְוָא נְסִפָּר וְגַנוֹז אֵין לְנוּ
לְשָׁאָל. אָמָר לוֹ, אֵם כֵּה, הַרְכִּי
הַתּוֹרָה כֵּלָה נְסִפָּרָת וְגַנוֹזָה,
שְׁהָרִי הִיא שֵׁם קָדוֹשׁ עַלְיוֹן,
וּמֵ שְׁמַתְעָסָק בְּתוֹרָה כְּאֵלָו
אֵין לְנוּ לְשָׁאָל וְלְהַסְתָּפֵל.

אמָר לוֹ, כָּל הַתּוֹרָה נְסִפָּרָת
וְגַלְיָה, וְשֵׁמוֹ הַקָּדוֹשׁ נְסִפָּרָת
וְגַלְיָה, וּכְתוֹב (דברים ט) הַגְּסֻתָּרָת
לְהָיָה אֱלֹהֵינוּ וְהַגְּלָתָה לְנוּ
וְלְבָנֵינוּ. הַגְּלָתָה לְנוּ, שִׁישָׁ לְנוּ
רְשָׁוֹת לְשָׁאָל וְלְעֵין וְלְהַסְתָּפֵל
בְּהָמָן וְלְדַעַת בְּהָמָן. אָבָל
הַגְּסֻתָּרָת לְהָיָה אֱלֹהֵינוּ, שָׁלוּ הָמָן
וְלוּ נְרָאִים, שְׁמֵי יִכְלֶל לְדַעַת
וְלְהַתְּדַבֵּק בְּדַעַתוֹ הַגְּסֻתָּרָת, וְכָל שְׁכַן לְשָׁאָל?

בא וראה, אין רשות לבני העולם לומר דברים נסתורים ולפרשם, פרט למנורה הקדושה רבי שמעון, שחרי הקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. ומשום שדורו רשום למעלה ולמטה, ועל זה דברים נאמרים בಗלי עלי ידו, ולא יהיה דור כדור שהוא שרי בתוכו, עד שבא מלך המשיח.

תא חז, לית רשו לבני עלמא למיימר מלין סתימין ולפרsha לוֹן, בר בוצינא קדיישא רב שמעון, דהא קדשא בריך הוא אסתבם על ידו. ובגין דדרא דיליה רישמא הוא לעילא ותטא, ועל דא מלין אמרו באתגלייא על ידו, ולא יהא דרא כדרא דא דאיו שארי בגויה, עד דייתי מלכא משיחא.

שהוא שרי בתוכו, עד שבא מלך המשיח.

ספר אור הזוהר (עמוד 297)

טו) מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים ובתבי הארץ, כל תורה הוא משפה ולחוץ, ובכל טעות ורמאות, ואני עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתטר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחים – ובודאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר ובתבי הארץ בלבד.

בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים ובתבי מrown הארץ שהם ממש לנפש, בלילה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שבכל תורה שעוסק הוא משפה ולחוץ, בדוראג, ואני לו עסוק בחים והארה לנפש, והוא בלו טעות ורמאות, ואני עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתטר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחים. וענין בתקוני זה חדש: לית בנו מאן דיתעד לנבה לרצות לה עם בעלה, צוחן בכל يوم ואليلיא באוניותה דבעל פה, בכמה קושין. וצוחן בה בכלין דאמירין הב הב, הב לו עותרא הב לו יקרה, ולית מאן דישתדל לסלקה שכינתה. ובודאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר ובתבי מrown הרב חיים ויטאל בלבד, והוא עבד מהבה ועבד מיראה.

יז) אי אפשר להמשיך השכינה בהדור הזה, רק על ידי הזוהר ובתבי מrown הרב חיים ויטאל בלבד ובדור הזה האחרון אי אפשר להמשיך שכינה עליונה אלא על ידי הזוהר ובתבי מrown הרב חיים ויטאל בלבד שנאמרי ברוח הקדש.

יח) מי האיש החפץ חיים אהוב ימים לראות טוב עולם הבא בעולם הזה, ידבק בספר הזוהר ובתבי מrown הרב חיים ויטאל בלבד

ובדור הזה מי האיש החפץ חיים אהוב ימים מבלי לבנות יומם בלתי קדשה לראות טוב עולם הבא בעולם הזה, ידבק בספר הזוהר ובתבי מrown הרב חיים ויטאל בלבד שנאמרו ברוח הקדש.

(היכל הברכה קומנה פרשת יעקב ז, יט)

יט) ספר תקוני זה מטהר הגוף ומקדש הנשמה לכל הלומד אותו בחדר אלול ובכו, יה רצון מלפני, שיטע אהבתו ותורתו לבנו למד בחבור זה בלב שלם ובחשך רב, כי הוא מטהר הגוף ומקדש הנשמה לכל הלומד בחדר אליל אפל, בגיןסא בעלא מא בגין פירוש אמרינו. (קדמת הספר כסא מלך על התקונים)

שלוח יום שני

מקור המאמר בזוהר פרשת שלוח דף קסא ע"א-ב
האדם כולל בתוכו את כל הנ אצלים

וְעַתָּה יִגְדֶּל נֵא כְּחֵי יְיָ. (במדבר יד) רבי אחא ורבי יוסף אמרו, זכאי איזון ישראל מעמין עובדי כוכבים ומזרות העולם. קידוש בריך הוא ארתקיע בהו, ואתפנוי בהו, ואתפאר בהו, דהא עלמא לא אבריא אלא בגיניהו דישראל, דישתדרלון באורייתא, בגין דחד בחדר אתקסרו. וישראל לחתא בהאי עלמא, איזון קיימא דיליה, וקיימא דבל שאר עמיין, אימתי בזמנ דעברי רעוותא דמאריהו.

תא חוו, פד ברא קידוש בריך הוא בר נש בעולם, אתקין ליה בגונא עלאה (יקירא), ויהב ליה חיליה ותוקפיה באמצעיתא דגופא, דתמן שRIA לבא. דהוא תיקפה (ומזונא) דבל גופא, ומתרמן אהוון כל גופא. (וכל אינון שייפוי דגופא מתרמן אהוון) זהא לבא אחד (דף קט"א ע"ב) ואתפרק באחר עלאה דלעילא. דאideo מוחא דרישא, דשראי ליעילא (אחד ביה), ודא אתקשר ברא. **ובגונא** דדא, אתקין קידוש בריך הוא עלמא. **ועבד** (ליה) חד גופא, ואתקין שייפוי דגופא

ועתה יגדל נא מה ה. רבי אחא ורבי יוסף אמרו, אשריהם ישראל מעמין עובדי כוכבים ומזרות של העולם, שהקדוש ברוך הוא רוץ בהם והתפנה בהם והתפאר בהם, שהרי העולם לא נברא אלא בשכיב ישראל שישתדרלו בתורה, משומ שאחד באחד התקשרו, וישראל למטה בעולם הזה הם קיומו, וקיום של כל שר העמים. אימתי בזמנ שעושים רצון רבונם.

בא וראית, כשהברא הקדוש ברוך הוא אדם בעולם, התקינו כדגמה עליונה (מכבהת), ונתנו לו פחו ותקפו באמצע הגוף, שם שורה הלב, שהוא חזק (מנזון) כל הגוף ומשם נזון כל הגוף. וכל אותם איברים שבוגור ממש נזונו והריב הלב אחדו ומתחזק במקום עליון שלמעלה (ואהו בו), שהוא מה בראש שורה למעלה, וזה נקשר בזה.

ובצירה זו התקין הקדוש ברוך הוא העולם ועשה (אותו) גוף אחד, והלב שורה באמצע כל הגוף.

וְכֹל אֲוֹתָם אַיִּבְרִים נְזֹנִים מֵאוֹתוֹ לֵב, שֶׁהוּא חֹזֶק הַכֶּל, וַהֲכֶל בּוֹ תְּלוּוּימָם. וְאֲוֹתוֹ לֵב נִקְשֶׁר וּנְאָחוֹן בָּמַחְ הַעֲלִיוֹן שְׁשֹׁוֹרָה לְמַעַלָּה.

בָּא וּרְאָתָה, כְּשֶׁבְרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם, הַשְּׂרָה (ס"ה) אֶת יָם הַאֲקוֹנִינָס סְבִיב יִשְׁוֹב כָּל הָעוֹלָם, וִישְׁוֹב כָּל שְׁבֻעִים הָאָמוֹת כָּלָם סְבִיב לִירוּשָׁלַיִם, וִירוּשָׁלַיִם שְׂוֹרָה בְּאַמְצָעָכָל הַיּוֹשֵׁב, וְהִיא מִסּוּבֶת לְתַהְרֵה הַבִּית, וְתַהְרֵה הַבִּית סְבִיב עַזְרוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאָוֹנוֹ עַזְרוֹת סּוּבּוֹת לְלִשְׁבַת הַגְּזִית, שָׁשֶׁם יוֹשְׁבִים סְנַהְדְּרִין גְּדוֹלָה. וְשְׁנִינוֹ שָׁאֵין יִשְׁבָה בְּעֹורָה, אַלְאָלְמַלְכִי בֵּית דָוִד לְבָדֵם.

וְלִשְׁבַת הַגְּזִית סְבִיב הַמְזֻבָּת, וְהַמְזֻבָּת סְבִיב בֵּית הָאָוָלָם, וְהָאָוָלָם לְהִיכָּל, וְהַהִיכָּל לְבֵית קָדְשִׁים, קָדְשִׁים שְׁכִינָה שְׁרִיאָה, וּכְפָרָת וּכְרוּבִים הַשְּׁכִינָה וּכְפָרָת וּכְרוּבִים וְאָרוֹן. וְכֹאן הוּא הַלֵּב שֶׁל כָּל הָאָרֶץ וְהָעוֹלָם, וּמִכֹּאן נְזֹנוֹ כָּל אֲוֹתָם מִקְומֹת הַיּוֹשֵׁב, שָׁהֵם אַיִּבְרִי הַגּוֹף. וְלֵב זה נְזֹן מִמֶּחֶרֶת הַרְאָשׁ וּנְאָחוֹן זֹה בָּוּזָה. זה שְׁכָתוֹב (שמות ט) מִכֹּון לְשִׁבְתָּה פְּעַלְתָּה יְיָ. בְּגַוְונָא דָא לְעִילָּא לְעִילָּא, וְאֵיה בְּרֹזָא דְמַלְכָא

עַלְאָה, בְּרֹזָא יְקִירָא סְתִימָה.

סְתִירְגִּיה דְלַבָּא, וְלַבָּא שָׁאָרִי בְּאַמְצָעִיתָא דְכָל גַּוְפָא. וְכֹל אַיִּנוֹ שִׁיבְפִּין אַתְּזָנוֹ מִתְהָוָא לְבָא, דְהָוָא תְּוִקְפָּא דְכָלָא, וְכָלָא בֵּיה תְּלִין. וְהָוָא לְבָא, אַתְּקִשְׁרָא וְאַתְּאָחָר בְּמוֹחָא עַלְאָה דְשְׁרִיאָ לְעִילָּא.

תָּא חַיִּי, בְּדַ בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא עַלְמָא, אַשְׁרָא (ס"א אָסְדוֹר) לִימָא דְאַוְקִינָוָס דְאַסְחָר כָּל יִשְׁוֹבָא דְעַלְמָא. וַיִּשְׁוֹבָא דְכָל שְׁבֻעִין אָוְמִין כָּל אַסְחָר לִירוּשָׁלַיִם. וַיִּרְוְשָׁלָם בְּאַמְצָעִיתָא דְכָל יִשְׁוֹבָא שְׁרִיאָה. וְהִיא אַסְחָרָא לְהָר הַבִּית. וְהָר הַבִּית אַסְחָר לְעַזְרוֹת דִּיּוֹרָאָל. וְאַיִּנוֹ עַזְרוֹת סְתָרוֹן לְלִשְׁבַת הַגּוֹיִת, דְתִפְנוֹ סְנַהְדְּרִי גְּדוֹלָה יִתְבִּין. וְתַגְנִינוֹ, לִית יִשְׁבָה בְּעֹורָה, אַלְאָלְמַלְכִי בֵּית דָוִד בְּלַחְזָדִיָּה.

וְלִשְׁבַת הַגּוֹיִת אַסְחָר לְמַזְבָּחָה. וְהַמַּזְבָּחָה אַסְחָר לְבֵית הָאָוָלָם. וְהָאָוָלָם לְהִיכָּל. וְהִיכָּל לְבֵית קָדְשִׁים, קָדְשִׁים שְׁכִינָה שְׁרִיאָה, וּכְפָרָת וּכְרוּבִים וְאָרוֹן. וְהָכָא הוּא לְבָא, דְכָל אַרְעָא וְעַלְמָא. וְמַהְכָא אַתְּזָנוֹ כָּל אַיִּנוֹ אַתְּרִי דְיִשְׁוֹבָא, דְאַיִּנוֹ שִׁיבְפִּי דְגַוְפָא. וְלַבָּא דָא אַתְּזָנוֹ מִמְוֹחָא דְרִישָׁא, וְאַתְּאָחָר דָא בְּרָא. הָרָא הוּא דְכִתְבֵּין (שמות ט) מִכֹּון לְשִׁבְתָּה פְּעַלְתָּה יְיָ. בְּגַוְונָא דָא לְעִילָּא לְעִילָּא, וְאֵיה בְּרֹזָא דְמַלְכָא זְהָרָה, בְּרֹזָא יְקִירָא סְתִימָה. זה לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, והוא בָּסָוד הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיוֹן, בָּסָוד נְכָבֵד נְסָתָר.

מקור המאמר בזהר פרשת שלוח דף קעג ע"א
מעילת המהדיין חידושי תורה בשבת

כִּדְין אַתְּעָר אַילְנָא דְּחֵי, וְאֲקִישׁ בְּאַינְזָן טְרֵפִין דְּיִלְיָה, רֹוח נְשִׁיבָה חֶד מְגֹן עַלְמָא דְּאָתִי, וְאַינְזָן עַנְפִּין דְּאַילְנָא מְתֻנְעָנָן, וּסְלָקִין רִיחֵין דְּעַלְמָא דְּאָתִי.

הַהוּא אַילְנָא דְּחֵי אַתְּעָר, וְאֲפִיךְ נְשִׁמְתָּין קְדִישָׁין, וּפְרִישָׁה עַל עַלְמָא. וְעַם כָּל דָּא, נְשִׁמְתָּין נְפָקִין, וּנְשִׁמְתָּין עַלְיָין, אַלְיָין מְתֻעָרִי אַלְיָין, אַלְיָין נְפָקִין וְאַלְיָין עַלְיָין, וְאַילְנָא דְּחֵי בְּחִדּוֹה.

וּכְדִין, יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ מְתֻעָטָרִין בְּעַטְרִין דְּאַינְזָן נְשִׁמְתָּין קְדִישָׁין, כְּלָהוּ בְּחִדּוֹה בְּגִינְחָא. וְכָל הַשְּׁבָתָה, אֵיתָ לֹזֶן הַהוּא חִדּוֹה, וְהַהוּא גִּינְחָא, וְכָל צְדִיקִיא דִי בְּגִנְתָּא, כְּלָהוּ סְלָקִין וּמְתֻעָגִין בְּעַגְוָגָא עַלְאָה, דְּעַלְמָא דְּאָתִי. כִּיוֹן דְּנָפִיק שְׁבָתָא, כְּלָהוּ נְשִׁמְתָּין פְּרִיחָין וּסְלָקִין.

תֵּא חֹזֵי, בְּכָל עַיִל שְׁבָתָא נְשִׁמְתָּין נְחַתִּין לְשָׁרִירָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא. וּנְשִׁמְתָּין דְּצְדִיקִיא סְלָקִין לְעַילָּא. בְּכָד נָפִיק שְׁבָתָא, נְשִׁמְתָּין סְלָקִין, אַינְזָן דְּשָׁארָוּ עַלְיהוּ דִי יִשְׂרָאֵל. וּנְשִׁמְתָּין נְחַתִּין, אַינְזָן נְשִׁמְתָּין דְּצְדִיקִיא.

הַנְּשָׁמוֹת עֲולֹות, אָוֹתָן שָׁרוּ עַל יִשְׂרָאֵל. וּנְשָׁמוֹת יוֹרְדוֹת, אָוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְדִיקִים.

או מתקוער עז חמימים, ומקיש באוותם העלים שלו רוח נשיבות אחת מ恐惧 עולם הבא, ואוותם ענפי האילן מתנענעים, ועוולים רוחות של העולם הבא.

אותו עז חמימים מתקוער, ומוציא נשמות קדשות, ופירות על העולם. עם כל זה נשמות יוצאות ונשמות נוכנות. אלה מעוררים אלה, אלה יוצאים ואלה נוכנים, וعزيز חמימים בחידות.

ואו יישראאל כלם מתקוערים בעטרות של אותו נשמות קדשות, כלם בחידות במנחת. וכל השבת יש להם אותה חידות ואותה מנוחה, וכל האזכירים שבגן, כלם עולמים ומתענגים בענג עליון של העולם הבא. כיון שיוציאת השבת, כל הנשמות פורחות וועלות.

בא וראה, כשהנכatta שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות האזכירים עלות למלחה. כשהיוציאת השבת, נשמות האזכירים.

כיוון שעולות כל הנסיבות
שרו על ישראל, עלות
ועומדות בדמות לפני המלך
הקדוש, והקדוש ברוך הוא
שואל את כלם: איזה חידוש
היה לכם באותו עולם בתורה?
אשר מי שאומר לפניו חידוש
על התורה. כמה חידשה עשו
הקדוש ברוך הוא. מכנס
פמלה שלו ואומר: שמעו
חדוש תורה שאומרת נשמה
פלוני זה. וכולם מעמידים אותו
דבר בשתי ישיבות. הם למטה,
והקדוש ברוך הוא למטה
חותם אותו דבר.

בא וראה, כדבר מתחדש
במוראה ונשמה שיורדת בשבת
התעשרה בהם אותם דברים חדשים
יעולה למטה, כל הפמלה של
מטה מקשיבה לו דבר,
וחיות הקדש מתרבים בכנים
ומתלבשים בכנים. וכששואל
אתם הקדוש ברוך הוא ולא
משיבין, ושותקין, או חיות
הקדש מה כתוב? (יהוקאל א)
ענו עוד. (חומרה ז) וכפתחו עמדו כל העם.

כיוון דסלקין בלהו נשמתין דשארו עליו
ידי ישראל. סליקי וכיימין בדזינגן קמי מלבא
קדישא, וקדישא בריך הוא שאיל לבלהו, מי
ההישא היה לבו בה הוא עלמא באורייתא. זאה
אייה מאן דחדישא דאורייתא אמרת קמייה. בפה
חרדה עבד קדישא בריך הוא, בניש לפטלייא
דיליה, ואמר, שמעו חדישא דאורייתא, דאמרת
נשחתא דא דפלוני, ובלהו מוקמי היה מלא
בתרי מתיבתי. איינון לחתא, וקדישא בריך הוא
לעילא, חתים לה היא מלאה.

תא חוי, כר מלא אהדר באורייתא, ונשחתא
דנחתא בשbeta אתעפקת באיזין מלין חרדיין,
יסלקי לעילא. כל פטלייא דעלילא, ציתין לה היא
מלאה, וחיות הקדש מתרבין בגראפין, ומתרלבשין
בגראפין. וכך שאיל לו קדישא בריך הוא, ולא תבין
ישתקין, ברין חיות הקדש מה כתיב, (יוזא ג) בעמדם
תרפינה בנטיהן, כמה דאת אמר (איוב ג) כי עמדו לא
ענו עוד. (חומרה ז) וכפתחו עמדו כל העם.
בעמדם תרפינה בנטיהן, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (חומרה ח)

מקור המאמר בזוהר פרשת תרומה זף קעה ע"ב
המצות הם סיווע כנגד הימץ הרע

אמֶר רַבִּי יְהוֹדָה, כַּמָּה סְהִדְרִי עֲבִידָה קָדוֹשָׁא בְּרִיךְ הָאָתָה לְאַסְהָרָה בְּהָוָה בְּנֵי נָשָׂא, וּכְלָהוּ בְּעִיטָא וּבְסְהִרּוֹתָה קִיְמִין לְקַבְּלִיה. קַم בְּצִפְרָא אֹשֵׁיט רְגָלָיו לְמַהּ, סְהִדְרִיא קִיְמִין לְקַבְּלִיה, מִכְרִיזִין וְאָמְרִין, (شمואל א ב) רְגָלִי חַסְדִּיו יִשְׁמַר וְגו'. (קהלת ז) שְׁמוֹר רְגָלָךְ בְּאַשְׁר תָּלַךְ. (משלי ז) פְּלִסְמָן מַעֲגָל רְגָלָךְ. אַפְתָּח עִינָּנוּ לְאַסְתָּכְלָא בְּעַלְמָא, סְהִדְרִיא אָמְרִי, (משלי ז) עִינָּךְ לְנַכָּח יְבִיטה. קַמ לְמַלְלָא, סְהִדְרִיא אָמְרִי (תהלים לד) גַּצּוֹר לְשׁוֹנָךְ מַרְעָע וְגו'. אֹשֵׁיט יְדוֹי בְּמַלְיָעַלְמָא, סְהִדְרִיא אָמְרִי (תהלים לד) סּוֹר מַרְעָע וְעִשָּׂה טֻוב.

אֵי צִיִּית לְהָוָה, יְאוֹת. וְאֵי לָא, כְּתִיב (זכריה ג) וְהַשְׁטָן עֹמֶד עַל יְמִינוֹ לְשָׁטָנוֹ. כְּלָהוּ סְהִדְרִין עַלְיהָ בְּחוּבוֹי לְעַילָּא. אֵי בְּעֵי בְּרֵגֶשׁ לְאַשְׁתָּדָלָא בְּפּוֹלְחָנָא דְקָוְדָשָׁא בְּרִיךְ הָוָה, כְּלָהוּ סְהִדְרִין סְגִירִין קְפִיה, וּקִיְמִין לְאַסְהָרָה עַלְיהָ טָבָא, בְּשֻׁעָתָא דְאַצְטָרִיךְ לִיה.

קַמ בְּצִפְרָא, מִבְרָךְ כַּמָּה בְּרָכָאָן. אֲנָחָה תְּפִלִין בְּרִישָׁה בֵּין עִינָנוּ. בְּעֵי לְזַקְפָא רִישָׁה, חַמִי

קַמ בְּבָקָר, מִבְרָךְ כַּמָּה בְּרָכוֹת. מְנִיחָה תְּפִלִין בְּרָאשׁוֹ בֵּין עִינָנוּ - רֹצֶחָה לְהָרִים רָאשׁוֹ, רֹואָה שֵׁם

אָמֶר רַבִּי יְהוֹדָה, כַּמָּה עֲדִים עַשְׂה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְהָעֵד בְּהָם בְּנֵי אָדָם, וְכָלָם בְּעֵצָה וּבְעִזּוֹת עוֹמְדִים מַולְוָה. קַמ בְּבָקָר, מוֹשִׁיט רְגָלָיו לְלַכְתָּה - עֲדִים עוֹמְדִים מַולְוָה, מִכְרִיזִים וְאָמְרִים: (شمואל-א ב) רְגָלִי חַסְדִּיו יִשְׁמַר וְגו'. (קהלת ז) שְׁמַר רְגָלָךְ כְּאַשְׁר תָּלַךְ. (משלי ז) פְּלִסְמָן מַעֲגָל רְגָלָךְ. פּוֹתָח עִינָנוּ לְהַסְתְּפָלָב בְּעוֹלָם - הָעֲדִים אָמְרִים: (שם) עִינָךְ לְנַכָּח יְבִיטה. קַמ לְדִבֶר - הָעֲדִים אָמְרִים: (תהלים לד) נִצְרָל שְׁוֹנָךְ מַרְעָע וְגו'. מוֹשִׁיט יְדָיו בְּדָבְרֵי הַעוֹלָם - הָעֲדִים אָמְרִים: (שם) סּוֹר מַרְעָע וְעִשָּׂה טֻוב.

אִם מֵצִית לָהֶם - יִפְתָּח, וְאִם לֹא - כְּתִיב (זכריה ג) וְהַשְׁטָן עַמְדָעַל יְמִינוֹ לְשָׁטָנוֹ. כָּלָם מַעֲדִים עַלְיוֹ בְּחַטָּאוֹיו לְמַעַלָה. אִם רֹצֶחָה הָאִיש לְהַשְׁתְּדָל בְּעַבּוֹדָת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא - כָּלָם מַעֲדִים סְגִירִיא לְפָנָיו, וְעוֹמְדִים לְהָעֵד עַלְיוֹ טֻבּוֹת בְּשֻׁעָת שְׁאָרֵיךְ לוֹ.

קַמ בְּבָקָר, מִבְרָךְ כַּמָּה בְּרָכוֹת. מְנִיחָה תְּפִלִין בְּרָאשׁוֹ בֵּין עִינָנוּ - רֹצֶחָה לְהָרִים רָאשׁוֹ, רֹואָה שֵׁם

הקדוש הצליזן אחוז ורשום על ראשו. ורצועות תלויות לו מצד זה ומצד זה על לבו. חרי מסתכל בכבוד רבונו. מושיט ידיו, רואה יד אחרת מתקשחת בקשר השם הקדוש, מחויר ידו ומסתכל בכבוד רבונו. מתחזיף בעטופ של מצוה בארבע זויות כסותו, ארבעה מלכים יוצאים לכנגד ארבעה. ארבעה עדי אמרת של המלך, תלויים מאربع זויות, ותלוים בהם ענבים באשכול.

מה אשכול שהוא אחד ותלוים בו כמה ענבים, מצד זה ומצד זה, קה זה מצוה אחת, ותלוים בה כמה ענבים זגים וזרורות צוררים בהם. שבעה רצים אלו הם שבעה צורות של תכלת שאריך לכרך בה בכל אחד ואחד, או להגדיל עד שלשה עשר. מי שישפה, לא יוסף על שלשה עשר. מי שימעת, לא ימעט משבעה.

ולמדנו, תכלת זו היא סוד יוד המלך, וזה חוט אברהם שזכה בו לבניו אחרים. מה זה תכלת? תכלית הכל. (^{עדאי} רבי יהודה אומר, כסא הכבוד נקרא.

רבי יצחק אמר, שבע כרכרות שהוא שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא מתברכת מששה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה

שמא קדישא עלאה, אחד ורשيم על רישיה. ורצועין תלין מהאי כסא ומהאי ניסא על לביה. הא אסתבל ביקרה דמאייה. אושיט ידו, חמץ ידא אחרא, מתקשרא בקשורה דשמא קדישא. אהדר ידיה ואסתבל ביקרה דמאייה. אתעוף בעטופה דמאייה, באربع זיוין דכסותיה, ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע. ארבע סהדי קשות דמלכא, תליא מאربع זיוין, ותליין בהו בענבים באחכלא.

מה אתכלא,iae דאייה חד, ותליין בה כמה ענבים, מהאי סטר ומהאי סטר. כך היא, מצוה חד, ותליין בה כמה ענבים, זגין זמוריין צרירין בהו, שבעה רהיטין אלין אינון שבעה צרירין דתכלתא, דביע לברבא בה בכל חד וחת, או לאסגאה עד תליסר, מאן דיוסית, לא יוסף על יהו על תליסר. מאן דימעת, לא ימעט משבעה.

וთאנא,iae האי תכלת, היא רוא דוד מלכא. ודא חוטא דאברהם, דזוכה בה לבני בתורי. Mai תכלת. פבלית דכלא. (^{עדאי} רבי יהודה אומר, בפפא הכבוד אקרי.

רבי יצחק אמר, שבעה כרכין דאייה שכינה שביעית דכלא ודא. דהא היא מתרברבא שהוא שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא מתברכת מששה אחרים על ידי הצדיק.

מִשְׁיַתָּא אֲחֶרְגֵין, על יְדָא דָצָדִיק. וְאֵת תְּלַת עָשָׂר,
תְּלַת עָשָׂר אַינְזָן, כִּמָּה דָאָקְמוֹתָה בְּתְלַת עָשָׂר מְכִילָן.
וְהַאי הִיא פְּתַחָא דְכַלְהָא.

וְהַאי חוטא חד, ורישׁמא בְּגֻוְנָהָא, גּוֹנוֹנָא דִילָה
גְּפִיק, מִחְדָּנוֹנָא דָאַזְוֵיל בְּבִים בְּגַרְתָּה. וּבְגַרְתָּה עַל
שְׁמָה אֲתָקְרִי. וְעַל יְדָא, בְּפֹר הָהָה תְּלוּי לְעַיְלָא
מְעָרָסָא דָדוֹד, דְהָא (הָדוֹד) וְדָאֵי אִיהוּ בְּפֹר דָדוֹד מְנַגֵּן
מְאַלְיוֹן, לְמַלְכָא קְדִישָׁא עַלְאָה. וּבְגִין כֵּה, גּוֹנוֹנָי עַיְלָא
עד רְקִיעָא, וּמְרְקִיעָא עד פּוֹרְסִיא.

וְהַכָּא כתיב מצוה, כִּמָּה דָאֵת אָמֵר (מלכים ב יז)
הַמֶּלֶךְ הִיא. (אסתר ו) מְדוֹעַ אַתָּה עוֹבֵר את
מצות הַמֶּלֶךְ.

עָשָׂר, שֶׁלְשָׁה עָשָׂר הַם, כִּמוֹ
שְׁבָאָרוֹת בְּשַׁלַּשׁ עָשָׂרָה מְדוֹת,
וְזֹה פַּתַּח הַכְּלָל.

וְהַיא חוט אחיד, ורשותה
בגוניה, וצבעה יוצאת מרג' אחד
שהולך ביום נגרת. וכגראת
נgraת על שם. ועל זה כנור
היה תלוי מעל מטה דוד, שחרי
(של דוד) וקדאי הוא כנור דוד מנגן
מאלויז לפלאק הקדוש העליון,
ולכו גוניו עולים עד הרקיע,
ומהרקייע עד הכסא.

וכאן כתוב מצוה, כמו שנאמר
(מלכים-ב יח) מצות המלך היא. אסתר
ו) מְדוֹעַ אַתָּה עוֹבֵר את מצות
המלך.

ספר אור הזהר (עמוד 299)

ב) התקונים – סגולתו למתוך הדיניין

תקוניין זהה. נראה לי שנקרא ספר התקונים, כי מדבר בכךן בזה הספר מיחודים וצנורות הספריות,
והם נקראים בלשון הקדש דוח התקונים, כמו שאמר (בתקון א') [בתקנות התקונים] אנטה הוּא דאפיקת
עשור התקוניין, וקראיין לוּן עשור ספרין.

והנה הספריות הם היו נקודות וכו', ורב דברי זה הספר הוליך על דרך צרופי היחסות ויחודים, והם
עצמם עולם התקון ממ"ה וב"ז התקן על ידי התקדים באנורי הספריות לאסתטקלא אנפין באנפין למתוך
הדיןין. לבן נראה זה הספר התקונים, כי מדבר בייחודיים תקון עולמות, לבירר וללבון הטיב מן הספרים
והפסלה על ידי יהודי שמאות הקדושים בכלים מכלים שונים לפי הטעם והשעה והעולם אשר הוא מדבר
בו הקדוש הזה. מה שאין בו ספר הזהר שרב דבריו סובב על עצמות המדות ברדך חיים ותובחות
מוסר, ואין מדבר מן יהודים ולית במקומות מועטים ובספרי אדרא וספרא דצניעותא.

(הרבר רבינו צבי הירש זידיטשוב בראש ספר התקונים שלו)

מקור המאמר בזוהר פרשת שלוח דף קעה ע"ב – קשו ע"א
סוד מצות ציצית

כִּי מִצּוֹת הַמֶּלֶךְ. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים באחד, וזהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שבתוב (מלחים ק"ח) פתחו לי שערי צדק. וככתוב זה השער לה. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את מצותה ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכך הם מעדים עדות ולא עומדים במקומם, משום שהיא מצות.

ושנינו, תשמישי מצוה נורקין. ואם תאמר, הרי לולב וערבה תשמישי קדשה הם, ומה נורקים? אלא תשמישי קדשה, משום שרשותם בכתיבת השם הקדוש.

אמר רבי יצחק, אותם חוטים, להראות איך תלויים מפאו ומאן לארכעה צדי העולם ממקום זה, והיא שולחת על הפל בסוד הלב, שהיא לב כל העולם הזה ולב העליונים, ותלויה בלב העליון, והפל הוא בלב שיוציא מהכמה עליונה. אמר רבי יצחק, שעור של זה (וארה) של זה נתבאר באותיות חקוקות של רבי אלעזר.

מִדְיעָ אַתָּה עֹגֶר אֶת מִצּוֹת הַמֶּלֶךְ. (המילה יא) **כִּי מִצּוֹת הַמֶּלֶךְ.** ותאנא, יסודו ושרשא במלך מתעטרין בחדא. והאי הוא כתרא ופתחה לכל שאר בתרין. דכתיב, (מלחים ק"ח) פתחו לי שערי צדק. ובכתיב, (מלחים ק"ח) זה השער לך. ועל דא כתיב, וראיתם אותו זיכרתם את כל מצותך, לאכללא בהאי כל שאר בתרין. ועל דא אין סהדי סהרותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאייה מצות.

וتنין, תשמישי מצוה, נורקין. ואית תימא, הא לולב וערבה וכו', תשמישי קדשה אין, אמר נורקין. אלא תשמישי קדשה, בגין דרישאין בכתיבה דשמא קדישא.

אמר רבי יצחק, אין חוטין, לאחזהה היד תלין מפאו ומפאו, לד' סטרי עלמא, מהאי אחר. ואידי שלטא על פלא. ברוז דלב, דאייה לבא דבל האי עלמא, ולבא דעלאי, ותלי בא לב עלאה. וכלא הוא בלב, דנפק מהכמה עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דהאי, (ס"א ואורכה) דהאי, אתמר באתווון גליון דרבי אלעזר.

אמָר רַבִּי יְהוֹדָה, אָמָר קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא, מֵאַן דְּבָעֵי
לְמַהְךְ בֶּתֶר דְּחַלְתִּי, יְהֵךְ בֶּתֶר לְבָא דָא, וּבֶתֶר
עַיִינִין דְּקִימִין עַלְתָּה. מֵאַן אַיִנוֹ עַיִינִין. כִּמְהָ דְּאַתָּ
אָמָר, (תְּהִלִּים לא) עַיִינִי יְיָ אֶל צְדִיקִים אֶבְלָל אַתָּם לֹא
תְּתוֹרוֹ אֶחָרִי לְבָכֶם וְאֶחָרִי עַיִינִיכֶם. מֵאַי טֻמָּא (ד'
קענ"ו ט"א) בְּגִין דְּאַתָּם זָנוּנִים אֶחָרֵיכֶם.

אמָר רַבִּי חַיָּא, מֵאַי טֻמָּא הַכָּא יְצִיאַת מִצְרִים,
דְּכַתִּיב אֲשֶׁר הַזֹּאתִי אַתֶּכָם מִארְץ מִצְרִים.
אֶלָּא, בְּגִין דִּכְדָּבָר נִפְקֹד מִמִּצְרִים, בְּהָאִי חִילְקָא עַל.
וּבְהָאִי, קָטִיל קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא קְטוּלָא דְמִצְרִים. וּעַל
דָּא בְּאַתְּרִיה אַתְּדָבָר, וּבְאַתְּרִיה אָזְדָּהָר לְהוּ בְּדָא.
מֵאַי בְּאַתְּרִיה. בְּגִין דְּהָאִי מִצּוֹה, הִיא אַתָּר דִּילָה.

תָּאִנִּי רַבִּי יִסָּא, כתיב (מיכה ז) כִּימִי צָאָתְךָ מִארְץ
מִצְרִים אֲרָאָנוּ נִפְלָאוֹת. כִּימִי, בַּיּוֹם מִבְּיעֵי
לִיהְתָּה, דְּהָא בְּחַד זִמְנָא נִפְקֹד וְלֹא אַתְּעַבְּבוּ. אֶלָּא
כְּאַיִינִין יוֹמִין עַלְאַיִן, דְּאַתְּבָרְכָא בְּהָיו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.
בְּהָזְמִין קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא לְאַפְקָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל מִן
גָּלוּתָא, וּבְדִין כתיב (ישעיה יב) וְאִמְרָתָם בַּיּוֹם הַהִיא הַזָּה
לִי קָרָאוּ וְגֹו, זָמְרוּ יְיָ בַּיּוֹם הַזָּה מִזְדַּעַת זוֹת
בְּכָל הָאָרֶץ. מֵאַי מִזְדַּעַת זוֹת. בְּגִין דְּהַשְׁתָּא
אַשְׁתָּמֹדְעָא זוֹת בְּעַטְזָפָא דְמִצּוֹה. בְּהַהְוָא זִמְנָא
מִשּׁוּם שְׁעַכְשָׁוּ נֹדְעָה זוֹת בְּעַטְזָפָא שְׁיַעַשָּׂה הַקָּדוֹש

אָמָר רַבִּי יְהוֹדָה, אָמָר הַקָּדוֹש
בָּרוּךְ הוּא: מַי שְׁרוֹצָה לְלַכְתָּ
אַחֲרֵי יָרָאתִי, יְלֹךְ אַחֲרֵי הַלְּבָב הַזָּה
וְאַחֲרֵי הַעֲינִים שְׁעוֹמְדִים עַלְתָּה.
מַי הֵם עַיִינִים אֶלָּה? כַּמוֹ שְׁנָאָמָר
(תְּהִלִּים לד) עַיִינִי הֵ' אֶל צְדִיקִים.
אֶבְלָל אַתָּם, לֹא תְּתוֹרוֹ אֶחָרִי
לְבָכֶם וְאֶחָרִי עַיִינִיכֶם. מַה
הַטּוּם? מִשּׁוּם שְׁאַתָּם זָנוּנִים
אֶחָרֵיכֶם.

אמָר רַבִּי חַיָּא, מַה הַטּוּם כִּאֵן
יְצִיאַת מִצְרִים, שְׁכַתּוֹב אֲשֶׁר
הַזֹּאתִי אַתֶּכָם מִארְץ מִצְרִים?
אֶלָּא מִשּׁוּם שְׁכַשְׁיָצָאוּ מִמִּצְרִים,
נִכְנָסוּ בְּחַלֵּק זֶה, וּבְזֶה הָרָג
הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא הָרָג בְּמִצְרִים.
וַלְכֵן בְּמִקּוֹמוֹ נִזְכֵר, וּבְמִקּוֹמוֹ
הַזָּהָרִים בָּזֶה. מַה זֶּה בְּמִקּוֹמוֹ?
מִשּׁוּם שְׁמִצּוֹה זוֹ הִיא מִקּוֹמוֹ.

שְׁנָה רַבִּי יִסָּא, כתוב (מיכה ז)
כִּימִי צָאָתְךָ מִארְץ מִצְרִים
אֲרָאָנוּ נִפְלָאוֹת. כִּימִי?! בַּיּוֹם
הָיָה צָרִיךְ לוּ לְכַתֵּב, שְׁהָרִי בָּזְמָנוֹ
אֶחָד יָצָא, וְלֹא הַתְּעַכְּבָּו! אֶלָּא
כִּמוֹ אָתָּם יָמִים עַלְיוֹנִים
שְׁהַתְּבִרְכָּה בָּהֶם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
כִּי עַתִּיד הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא
לְהַזִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִהְגָּלוֹת,
וְאֶזְרָחֵל בְּתִירְבָּשָׁה (ישעיה יב) וְאִמְרָתָם בַּיּוֹם
הַהִיא הַזָּהָר לְהַזִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִהְגָּלוֹת.

ברוך הוא אותות ונפשים בעולם,
או כתוב (ויריה יד) ביום ההוא
יהיה ה' אחד ושמו אחד. ברוך
ה' לעולם אמן ואמן. ימלך ה'
לעולם אמן ואמן.

אשר מודע זאת, בכמה גמנסין דילה, דיעביד
קדשא בריד הוא אתה ונפשין בעלם, כדין כתיב (ויריה
ד) ביום ההוא יהה י' אחד ושמו אחד. ברוך י'
לעולם אמן ואמן. ימלוך י' לעולם אמן ואמן.

ספר אור הזהר (עמוד 299)

כא) הפטעם שנטפשת למיד התקונים בימי התשובה יותר מן הזהר

הנני מילוי מחיים, מודעת זאת בכל הארץ מזמן אשר הארץ ונרה או ריקות של שני המאורות, ספר התקונים וספר הזהר, קימו וקבעו היהודים קהל עדת ישראל להחיק במלמוד הקדוש של ספר התקונים והזהר יחד ורבם, מעור ועד זכון. והגס דין לאיל רם להשיג ולhabitן סוד אמרות טהרות שבספרים הקדושים הללו, אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלה בהם בקריאתם מאד מאד.

ברם אם החזיקו במקומות אחד במלמוד זהר הקדוש מאה אנשים, הנה בימין התקונים מחייבים אלף אנשים, כמעט רב עלי בתיים מחייבים במלמוד התקונים. וזה הרבה ומונחים בכל שנה ושנה. והפטעם שנטפשת למיד התקונים בימי התשובה יותר מן הזהר, כי כל אדם אשר יחתה הוא פוגם יותר בעשיה באצלות ברי"ה יציר"ה עשי"ה שבת, וידוע כי השבעים התקונים שעשה רבינו שמואן בר יוחאי וכותנו יגון עליינו אמן, בין שנדרים יותר בדרך הספר, על כן למורם מתכו בעולם עשה יותר שם הוא סוד הספר והחשבון. לנו בימי התשובה הכל רגילים בספר התקונים. (בו איש כי בהקדמתו לפניו בנהו)

כב) תקוני הנפש והגוף

וזאת לפנים בישראל, רב בעלי"ם מכבי"י אל באחד באול ראש השנה למאה"ר באימ"ה רצון קולם, האלים מתאשרים בפני עצמם, כי איתא למוד"ז מדי שנה ושנה, ב"א עלי"י מקרא, ב"א עלי"י משנה, ה"ז סדר למשנה בספר התקונים קג"ה וצ"פ, תקוני הנפש ותקוני הגוף, לשם גירושין גומרים הללו מטהרין וזהו אושרים כל באיה לי' ישבון. (מתוך הקדמה היפה לתקוני זהר דפוס בילונרדי)

כג) סוד תקוני הזהר שגלה הרב שמואן בן יוחאי

רבי שמואן בן יוחאי גלה ופתח ה' פנים שבלית בראשית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, וא"ר גימטריא ר"ז, והוא האור הגנו שגנו הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', שעל ידי זה יהיה ביכולת האדם לתкоן כל מה שעבר אליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שיחיה חטאיכם בימים הללו, שפירות ובאות משנתimi בראשית, ואו בשלג ילבינו.

ולבן נתנו ישראל ללמד בספר התקונים בחדר אול וערשתimi תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאנו נתנו להיוות שניות למשה רבינו עלייו השלום עם כל הדברי תורה, ולתכו הכל על ידי תשובה. (פרי צדיק לבני צדוק הפני מלבון וכותנו ינו עליינו, סימן ח' דף נ"א).

כד) הבועל שם טוב וכותנו יגון עליינו אמן מעור למיד תקוני זהר

הנני רושם לך, תלמידי המבוקח הרבה הגאון הקדוש מורי יעקב יוסוף הכהן גרא יאיר, בקצרה על ניר קפון בכוון בכדי שתשא אותו בכל עת. קיבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעל שם טוב], תקונים למד בכל השנה בכל יום.

כה) למד בכל לילה קדם השנה ממש, מאמר אחד מתקוני הזהר הקדוש, ואו תישן בטח
ובל תירא

אי עץ וכי אלקים אתה, בכל לילה קדם השנה ממש תלמוד מאמר אחד מתקוני הזהר הקדוש ואו
תישן בטח ובכל תירא. והשם יתברך יטע לבני אחבתו ויראות דוקא, אמן בן יוחאי רצון.
מנאי מоро ישראל בן מורה הרב רבי אלעזר בעל שם ממש. (בטר שם טוב)

מקור המאמר בזוהר פרשת ויקהיל דף ג ע"ב
סוד ברכת מאורי האש בموעדי שבת

תֹא חַזִי, בְיוֹמָא שְׁתִיתְתָא כֶר מְטָא זְמָנָא דְעֵרֶב,
דְלִיג לְגֹז הַהוּא (כ"א מדיקא) נְהֹרָא דְאַשָא,
וְסְלִקָא לְעַילָא לְאַעֲלָא גַז גַוְונִין. כְדִין מִתְתְּקִינִין
יִשְׂרָאֵל לְתַתָא, וְמִסְדָרִין סְעֻוְדָתִין, וְמִתְתְּקִינִין
פְתֹרוֹין, כָל חַד וְחַד פְתֹרוֹרִיה. כְדִין חַד שְׁלַהּוֹבָא
גְפִיק וּבְטָש בְהַהוּא מְדוּרָא, כִיוֹן דְבָטָש בֵיה,
מִתְגַלְגָלָן הַהוּא שְׁלַהּוֹבָא, וְהַהוּא מְדוּרָא וְעַלְיוֹן.
בְנוֹקְבָא דְתַהוֹמָא רַבָא, וְאַתְטָמָרָן וַיַּתְבַתְתָ פְמָן.

וְהַהוּא שְׁלַהּוֹבָא אִיהוּ מִפְטָרָא דִימִינָא, וּבְגִינִין
דִיהִיא מִפְטָרָא דִימִינָא, אַעֲבָר לְהַהוּא
מְדוּרָא, וְאַעֲיל לֵיה לְנוֹקְבָא דְתַהוֹמָא רַבָא,
וַיַּתְבַתְתָ פְמָן עַד דְגַפִיק שְׁבָתָא. כִיוֹן דְגַפִיק שְׁבָתָא,
אַצְטְרִיך לְהִוּ לְעַפָא דִישָׂרָאֵל לְבָרְכָא עַל אַשָא,
וְנִפְקָא הַהוּא שְׁלַהּוֹבָא, בְבָרְכָתָא דְלַתָתָא,
וּשְׁלִיט עַל הַהוּא מְדוּרָא כָל הַהוּא לִילִיא,
וְאַתְכְּפִיא הַהוּא מְדוּרָא.

נִתְן לְקַבֵּל בְחִינָם לְזִכְוֵי הַרְבִים בְלִבְדֵי. טָלֵי: 8436784-054 או אַצְלָ מִלְכֹות דָוד רְחוּב הַשּׁוֹמֵר 74 בַבָּיִם

בָא וַיָּרַא, בַיּוֹם הַשְׁשִׁי
כְשֶׁמְגִיעַ זָמָן הַעֲרָבָה, קָופֵץ
בְפִנִים אֲוֹתוֹ (מִזְוִית) אֹורָה
הָאַשׁ, וְעַזְלָה לְמַעַלָה לְהַכְנס
לְתוֹךְ הַגּוֹנִים. אָז מִתְתְּקִינִים
יִשְׂרָאֵל לְמִטָה, וּמִסְדָרִים
סְעֻודָות וּמִתְתְּקִינִים שְׁלַחֲנֹת,
כָל אַחַד וְאַחַד אֶת שְׁלַחֲנָנוּ.
אָז שְׁלַהְבָת אַחַת יֵצֵאת
וּמִכָה בָאָוֹתָה מְדוּרָה. כִיוֹן
שְׁמִכָה בָת, מִתְגַלְגָלוֹת אָוֹתָה
שְׁלַהְבָת וּאָוֹתָה מְדוּרָה,
וּנְכִנסָות לְנִקְבָתָה רַבָה,
וּנְטִמְנוֹת שָׁם וּיֹשְׁבּוֹת שָׁם.

וְאָוֹתָה שְׁלַהְבָת הִיא מִצָד
הַיְמִין, וּמִשּׁוּם שְׁהִיא מִצָד
הַיְמִין, מִעֲבִירָה אֶת אָוֹתָה
מְדוּרָה, וּמִכְנִיסָה אֶת אָוֹתָה
לְנִקְבָתָה רַבָה, וּיֹשְׁבָת
שָׁם עַד צִאת הַשְׁבָת. כִיוֹן
שִׁיּוֹצָאת הַשְׁבָת, אַזְרִיך לְעַם
יִשְׂרָאֵל לְבָרֵך עַל הָאַשׁ,
וּיְוֹצָאת אָוֹתָה שְׁלַהְבָת בְבָרְכָה שְׁלַמְטָה, וּשׁוֹלְטָת עַל אָוֹתָה מְדוּרָה,
וּנְכִינָת אָוֹתָה מְדוּרָה.

מקור המאמר בהזהר פרשנות שליח דף מה ע"ב

בַּיּוֹם הַשְׁבָתָה, בַּסְעֻדָתָה
הַשְׁנִיה כְּתוּב אֶזְרָחָתְעָגָע עַל
הַיּוֹם. עַל הַיּוֹם וְדַאי. שָׁאוֹתָה
שְׁעָה נְגַלָּה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ,
וְכָל הַעֲולָמֹות בְּשִׁמְתָה,
וְהַשְׁלִימֹות וְהַחֲדוֹה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׁים, וְזֹהִי
סְעֻדָתוֹ וְדַאי.

בַּסְעֻדָתָה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָת כְּתוּב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלְתָה
יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסְעֻדָתָה
שֶׁל זְעִיר אָנְפִין שֶׁהָא
בְּשִׁלְמוֹת. וְכָל שְׁשָׁת הַיּוֹם
מֵאָתָה שִׁלְמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצִרְיךְ אָדָם לְשַׁמְךְ בַּסְעֻדָתוֹ
וְלְהַשְׁלִים הַסְעֻודֹת הַלְלוֹג,
שְׁהַן סְעֻודֹת הַאֱמֹנוֹנָה
הַשְׁלִמה שֶׁל זָרָע קָדוֹשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֱמֹנוֹנָה הַעַלְיוֹנָה
הִיא שְׁלַחְם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עוֹבְדֵי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמְזּוֹלֹת. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אָמָר,
(שםות לא) בְּנִי וּבְנִי בְּנִי
יִשְׂרָאֵל.

בָּא וּרְאֵה, בַּסְעֻודֹת הַלְלוֹי
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שֶׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהָם מִהִכְלֵל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהָם
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָּגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שֶׁאִינוּ מִבְנֵי

בַּיּוֹם דְּשְׁבָתָה, בַּסְעֻדָתָה תְּנִינָא, כְּתִיב (ישועה נח)
או תְּתֻעָג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדַאי. דְּהָהִיא
שְׁעָתָה אַתְּגָלְיָא עֲתִיקָא קָדִישָׁא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִדּוֹתָא, וּשְׁלִימָו וְחִדּוֹתָא רְעַתִּיקָא עַבְדִּינָן,
וְסְעֻדָתָה דִּילִיה הַוָּא וְדַאי.

בַּסְעֻדָתָה תְּלִיתָה דְּשְׁבָתָה, כְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ
נְחַלְתָה יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סְעֻדָתָה
הַזְּעִיר אָפִין, דְּהַוו בְּשִׁלְמוֹתָא. וּכְלָהו שִׁיתָא יוֹמִין,
מִהָּוּא שְׁלִימָו מִתְּבָרְכוֹן. וּבְעֵי בָּר נְשׁ לְמַחְדֵי
בַּסְעֻדָתִיךְ, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סְעֻדָתִיךְ, דְּאַיְנוֹ
סְעֻדָתִיךְ מִהִימְנוֹתָא שְׁלִימָתָא, דִּזְרָעָא קָדִישָׁא
דִּיְשָׁרָאֵל, דִי מִהִימְנוֹתָא עַלְאָה, דְּהָא דִּילְהָזָן הִיא,
וְלֹא דַעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוֹדָת כּוֹכְבִים וּמְזּוֹלֹת. וּבְגִינִי
כֵּה אָמָר, (שםות לא) בְּנִי וּבְנִי בְּנִי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חַזִּין, בַּסְעֻדָתִיךְ אַלְין, אַשְׁתָּמוֹדָעָן יִשְׂרָאֵל,
דְּאַיְנוֹ בְּנִי מֶלֶכָא. דְּאַיְנוֹ מִהִכְלָלָא
דְּמֶלֶכָא, דְּאַיְנוֹ בְּנִי מִהִימְנוֹתָא, וּמִאן דְּפָגִים
חֶר סְעֻדָתָא מִנִּיהָג, אֲחִיזָה פְּגִימָתָא לְעַילָא,

נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שֶׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהָם מִהִכְלֵל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהָם
אֶחָת מֵהֶם, מִרְאָה פָּגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שֶׁאִינוּ מִבְנֵי

וְאַחֲרֵי גֶּרֶמִיה דָּלָאו מַבְנֵי מֶלֶכָא עַלְאָה הָוֹא, דָּלָאו מַבְנֵי הַיְבָלָא דְמֶלֶכָא הָוֹא דָלָאו מַזְרָעָא קְדִישָׁא דִיְשָׂרָאֵל הָוֹא. וַיַּהֲבִין עַלְיהָ חִימָרָא רַתְלָת מַלְיָן, דִינָא דְגִיהָגָם וְגו'.

וְתָא חֹזֵי, בְּכַלְחוֹ שָׁאָר זְמִינָן וְחָגִינָן, בְּעֵי בָּר נְשָׁלָחָדִי, וְלִמְחָדִי לְמַסְכָנִי. וְאֵי הָוֹא חָדִי בְּלַחְזָדוֹי, וְלֹא יְהִיב לְמַסְכָנִי, עַזְנְשִׁיה סָגִי, דָהָא בְּלַחְזָדוֹי חָדִי, וְלֹא יְהִיב חָדוֹי לְאַחֲרָא. עַלְיהָ בְּתִיב, (מלאכִי ב) יוֹרִיתִי פְּרַשׁ עַל פְּנִיכֶם פְּרַשׁ חָגִיכֶם. וְאֵי אֵיהו בְּשַׁבְתָא חָדִי, אָפַע עַל גַב דָלָא יְהִיב לְאַחֲרָא, לֹא יַהֲבִין עַלְיהָ עַזְנְשָׁא, כְּשָׁאָר זְמִינָן וְחָגִינָן, דְבִתִיב פְּרַשׁ חָגִיכֶם. פְּרַשׁ חָגִיכֶם קָאָמֵר, וְלֹא פְּרַשׁ שְׁבָתְכֶם. וּבְתִיב (ישעה א) חְדִשְׁיכֶם וּמוֹעֲדִיכֶם שְׁנָאָה נְפָשִׁי. וְאַלּו שְׁבָת לֹא קָאָמֵר.

וּבְגִינִי בְּךָ בְּתִיב, בֵּינִי וּבֵין בֵּנִי יִשְׂרָאֵל. וּמְשֻׁום דָכְלָל מִהִמְנוֹתָא אַשְׁתָבָח בְּשַׁבָתָא, יַהֲבִין לֵיה לְבָר נְשָׁלָחָתָא אַחֲרָא, נְשָׁמָתָא עַלְאָה, נְשָׁמָתָא דָכְלָל שְׁלִימוֹ בָה, בְּרוֹגָמָא דְעַלְמָא דָאָתָי. וּבְגִינִי בְּךָ אַקְרֵי שְׁבָת. מַהוּ שְׁבָת. שְׁמָא דְקוֹדְשָׁא בָּרִיךְ הָוֹא. שְׁמָא דְאֵיהו שְׁלִים מַבְלָל סְטָרוֹי. מה זה שְׁבָת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

היכל המלך, ושהינו מזבח קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמץ של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והזמנים צരיך אדם לשמה ולשםה את העניים, ואם הוא שמה לבודו ולא נתן לעניים - ענשו רב, שהרי לבודו שמה, ולא נתן שמה לאחר. עליו כתוב (מלאכִי ב) וזריתִי פְּרַשׁ עַל פְּנִיכֶם פְּרַשׁ חָגִיכֶם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נתן לאחר - לא נתנים עליו ענש כבשאר הזמנים והזמנים, שכותב פְּרַשׁ חָגִיכֶם. אמר פְּרַשׁ חָגִיכֶם, ולא פְּרַשׁ שְׁבָתְכֶם. וכותב (ישעה א) חְדִשְׁיכֶם וּמוֹעֲדִיכֶם שְׁנָאָה נְפָשִׁי. וְאַלּו שְׁבָת לא אמר.

וממשום כה כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחורית, נשמה עליונה, נשמה שכל השליםות בה, פְּדָגָמת הָעוֹלָם הבא. ומשום כה נקראת שְׁבָת. מה שְׁבָת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסי, ודי כה הוא. אויל לאדם שלא משלים את שמחה הפלך הקדוש. ומה שמחתו? אלו שלוש הסעודות של האמונה, שאברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כן בכל שאר הימים והזמנים. ביום זהה רשיי הגנים נחים. ביום זהה כל הדינים נכפים ולא מתעטרות בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסי, ודי כה הוא. ווי לייה לבר נש, דלא אשלים חדותא דמלכא קדישא. ומאן חדותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא. סעדתי דאברהם יצחק ויעקב כללו בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימוטא, מבל סטורי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבהו, וכל בגין יגין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin יומני. בהדין יומא, חייביא דגיהם נייחין. בהדין יומא, כל דיגין אתקפין, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אוריתא מתעטרא בעטראין שלימין.

ספר אור הזוהר (עמוד 301)

כו) בימי אילול הקדושים מערב ראש חדש ואילך, היה רבינו הקדוש מסאטמאר לומד שעוד בתוקני זהר, מדי يوم אחר התפלה, מעטר בטליתו ומעטר בתפלין דרבינו تم

בימי אילול הקדושים מערב ראש חדש ואילך, היה רבינו לומד שעור בתוקני זהר, מדי يوم אחר התפלה, כשהוא מעטר בטליתו ומעטר בתפלין דרבינו تم, והשלימו עד يوم הבכורים (כמנוג הקדרמנים?) למד התוקני זהר בימי הרחמים והסליחות, במובא בתוקני זהר דפוס קאשטאנדינא), והיה למזר זה בתנוחה מיוחדת בהתעוררות גדרולה וברגש אש קדר, ובמה פעים קולו נשמע מתרו החיצה בר גנויח גנה וילולייליל ברכיות נוראות.

ומספרים זקני החסידים, שבשנים שלפני המלחמה הסטייר רבינו ביום יתר את למזריו בחכמה האמת, ושלמד התוקנים בדורש אילול, היה נכנס בחרדר לפנים מהדר והסתגר עצמו שמה, אלא מחתם הם של שלחי קייטה פתח לפנים החלון מעט, והוא היה מתקבצים חסידים ואנשי מעשה לשם? למזריו מאחורי החלון, ושםעו הרברים יוצאים מפה קדרשו בנעימות קדרשה ובמתקיות נפלאה.

(מושען של ישראל – ראש גולד אריאל)

כו) התופס חלק מן האחדות באלו תופס כלו

הגעור בלילה, הינו שהוא נער ועובד רק לבבושי התורה בחלק הנגלה ליל'ה בידיע, ואני חפץ מאור התורה, כי או"ר גיטרא ר"ג, הינו ברוי התורה וסודותיה, שהוא בוחנת תורה השם שנקרא יומם, הרי זה דומה באלו דוחה את האחדות כלו ומתייב בנפשו. מה שאין בו אם חפץ גם תורה הנסתר, הגם שאי אפשר לו להשינו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכן מושפרש האלישיך הקדוש, ובאלו השג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות באלו תופס כלו וכו'. (בתוך פסים פרשת קדושים)

כח) עירו ישנים מתרדמתם

שםעו אליו רודפי צדק, איןון דתבשי רוא דמיהנותא, איןון דarterבו בקשרו רוא דמיהנותא, איןון דידען ארחו רמלפה עלאה, קרייבו שםעו.

(הרחק א' דר' קנ"א: - הרחק ב' דר' י"ב:)

כל געמיותא אתער. אתערו נימין דמיון דשינטא בחוריון [וains מבקשים להשיג סודות התורה, דורך אמרת], ולא ידע ולא מסתכלן, ולא חמאן. אטימין אוידיען, בבדין דלא, נימין ולא ידען. אויריתא קיימת קפיהו, ולא משגיחין ולא ידע במה מסתכלן, חמאן ולא חמאן. אויריתא רמאת קלין אסתפלו טפשין, פתחו עיניין, ותנדען. לית מאן דישגת, ולית מאן דירכין אוונינה, עד מה תהוו בנו השוכנא דרעותיכו. אסתפלו למגדר, ואטגלי לבון נהרא דנירה. (הרחק א' דר' קס"א: בשתרי תורה)

כט) גדל מעת למועד הוחר

וזהו שאמרו בתקונים (תקון ל' נטיב תנינא), וזה לשונו: כומו ואתערו לגביהם שכינטא, דעתך לכון לבא בלבד סבלתנו למגדר בה, ואיתו בינוינו.

[תרגום וביאור הוחר]: קומו והתעוררו בשבי השכינה הקדושה, שהרי יש לכם לב ריקן בלי בינה לדעת ולהשיג אותה, אף על פי שהיא בתוכם.

וריא דמלחה قول אומר קרא (ישעה מ ז), בנזון קרא נא הייש עונך ועל מי מקדושים תפנה (איוב ח א), והיא אמרת מה אקראי, כל הבשר חציר, כל אינון בבערין דאלין חציר, וכל חסדו בצד השרה (שם), כל חסיד דעבידין לרמניהם עבדין.

[תרגום וביאור הוחר]: וסוד הדבר, כמו שבתוב (ישעה מ) 'قول אמר קרא', שקול דופק בלבו של כל אחד ואחד מישראל לקרות ולהתפלל להרמת השכינה הקדושה, שהיא כללות נשות של כל ישראל, ובמ比亚 ראה מהפתוק קרא נא הייש עונך, שקראה פרושו תפלה, אבל השכינה אומרת מה אקראי, (בלומר אין בה כח להרים את עצמי מעפר, בשבייל שבל הבשר חציר, כל המה בבהמות אוכלי עשב וחציר, בלומר שעוזים המצוות בלי דעת במו בהמות, יכול חסדו בצד השרה, כל החסדים שעוזים, לעצם הם עושים, בלומר שאין בונתם במצוות שעוזים, שתהיינה בכרי להשפי נחת רוח ליוצרים רק לתועלת עצם הם עושים המצוות.

ואפלו כל אינון דמשתדלן באורייתא, כל חסיד דעבידין לרמניהם עבדין.

[תרגום וביאור הוחר]: ואפלו הטוביים שבhem, שמסרו זמנם על עסק התורה, לא עשו זה, אלא לתוכלת גוף עצם, בלי בונה הרציה, בכדי להשפי נחת רוח ליוצרים.

ברחוא זמנה [וכו] רוח הולך ולא ישוב, לעלמא, ורק איתו רוחה דמשיח.

[תרגום וביאור הוחר]: בעת ההיא נאמר על הדור, רוח הולך ולא ישוב, להעולם, דהינו רוח המשיח, האזיך לנאל את ישואת מכל צדוקיהם עד לנאה חשלמה לימים הכתוב, כי מלאה הארץ דעה את השם וגוי רוחם זהה נסתלק לו והלא, ואין מאיר בועלם.

וי לו מאן דגרמי דיזילליה מז אלמא ולא יתובי לעלמא, דאלין אינון דעבידין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשפדי לא בחכמה דרבלה.

[תרגום וביאור הוחר]: אויל להם לאוטם אנשים הנורמים שרווח של משיח יסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העוזים את התורה ליבשה, בלומר, כי משה לחולות של שבל ורעת, כי מצטמיצמים רק בחלק המעשי של התורה, ואינם רוצים להשתדר ולהבין בחכמת הקבלה, לידע ולהשபיל בסודות התורה וטעמי מצוה.

וי לו דגרמי עניותא וחרבא וביה וחרג ואבון בעלמא.

[תרגום וביאור הוחר]: אויל להם, שהם גורמים במעשיהם הלויג, שייהיו עניות וחרב וחמס ובהו וחרינות והשמדות בעולם. (הכרמתה "סלים" אות ע')